והוצרך ר' רוסף לומר שמנחינן נהמא חמימי דשערי

במשמוש הידים בהאבר ודאי ניקרי אלמא דזה אסור אף לצורך לישא אשה ולהוליו בנים. ובארתי שהוא צבעונין ויהרהר פי"ז בנשים וניקרי עיר"ש והא אבי פוקרי ומקרי ואביי אמר שמעברינן קמיון בגדי

מצד שבמשמוש הירים באבר יש עוד איסור לא תבאף

ביר דתנא דבי ר' ישמעאל בנדה דף י"ג שאיסור

ממש ולכן אסור ע"י משמוש הידים ושאל היכי וה לא הותר בשביל פו״ר כמו שלא הותר ניאוף

אבל כפי שמשמע הרי הנידון לולף זרע הבעל

למוך בטנה שלא בתשמיש אלא ע"י שפופרת שעושין

אין להתיר ואין רצוני לדכר בזה ע"י הכתב ורק

אם יזמין השי"ת שנתראה איזה פעם נדבר בזה לברור

הדבר ולא למעשה.

ו' נקיים, אף שיש מקום לדון בוה מ"מ למעשה

צריך לבור אם הוא מדבר שאינו ראוי לאכילה מש"כ כתר"ה שנצשה מבצ"ח שהוא דבר איסור

באשה יש פל זה. ונשאר רק האיסור דורע לבטלה ליכא ע"ו כיון שהוא באופן תשמיש ששם ביאה

להתעבר אף מצום סכנה לדעתי, עכ"פ ניאוף ביד תשבויש יש ע"ו שאף שאין להתיר כשאינה רוצה

שהוא קשה ואין שום הנאה להאשה במה שמבנים שלצורך בזיקה לרפאותו אינו לבמלה, אבל בזכוכית

אברו לשם הוא ניאוף ביד ובכלי שאסור אף לכדיקה

וו. ולכן יש לעשות כדלעיל ויעיון מע״כ בתשובתי

יותר ממחצה נשים רואות מזה דם ואראה לברר ודבר עם הרופא שהמציא הפילן הרדה לו שערך יבפרט שהתני הרמ"ד שלים"א שהיה המעורר בזה רמכיון שהוא סבה להוציא רם יש לחוש לכל הנשים

חדבר יותר, וגם בדבר רבוי המדה שהוא נגד הסברא.

לה לומועבר, ואף שלדעתי לא מסתבר זה מ״מ שם

סובר שהוא דרך תשמיש גם להתיר לאשה שסכנה

מזה כתשמיש ממש כיון שהכים הוא דבר רך והאשה משום דשם תשמיש על זה דהרי האשה נהגית

מרגשת בהכנסתו האבר, והגרח"ע בספר אחיעור

לעשות כדינא דאורייתא לא כחומרת ד' זירא שיושבות

שיש שאומרין רואה כתר"ה לידע דעתי העניה. והנה

אם הגידון הוא דרך תשמיש להמיר בשביל פו״ר

מהתולת הוטת אם תפסוק מדמיה תמכול כדין גויה יייו נקיים קודם הוכת ותצא מספק זבה ואחר ז' ימים

מדאורייתא ואח"כ יעשר וליפת הורע לבטנה ומחמת

עבדינן. והתירו ע"י הנחת נהמא חמימי דשערי אבי

פוקרי שהוא נקב הרעי שכיון שאינו נוגע בהאבר אף

שמהקשה אברו עי"ו ליכוג איטור לא תנאף אלא

הבעל בנדחה ע"י והילוף שהוא כאמבטי שאיתא רגדה הוא רק ע"י תשמיש דביאה ואם תתעבר מורע הרופאים, אין צורך לטבילה בזה כי איסור וכרת

איסור הוצאת זרע לבטלה, וכן להרהר בנשים שהאיסור

הוצאת הורע לבטלה, ולכן בכאן לבדיקה אם נסתם בלילה בהוצאת זרע בכתובות דף מ"ו שחויגן שאין הוא מונשמרת מכל דבר רע דדריש ר' פינחס בן ררשאין ליםמאות בכל הטומאות לכתחלה אלא משום יבא לידי קרי לבסלה שאין הקפידא משום המומאה איסור הרהתר איסור מצד עצמו אלא משום שלא איר מכאן שאסור להרהר ביום ולבא לידי מומאה

זיטב שהוא לצורך לישא אשה ולהוליד בנים ואינו בטלה מותר.

ונמצא שגם בעוברא זו יצמרך להוציא הזרע

להכ"ח הא סובר כן וכן הדעת נותן, ומה שאיתא שממנו העתיק המ"ז וגם הב"ש בסימן א' סק"י שהביא שזה ליכא בנדה מש"ו של בעלה, וכן הא סובר הב"ח של אחר קפדינן אהבחנה ופל שמא ישא אחרת מאביו

משום דכיון דאין כאן ביאת איסוי הולד כשוי לגמרי ואפילו תתעבר מש"ו של אואי וויק שעל ש"ז

יו"ר סימן קצ"ה סק"ו מהנהת סמ"ק בשם הר"פ

בגמ' אין שום פגם על הולד. ומפורש כן בש"ן

להתמלל שם ליכא איסור מדינא שהרי אין מקום התורה, אזי כיון שהחמונה הא אינה בזמן שבאים

עד איזה שנים ולכן אולי אין הצורך גדול עריין כי יש

לקוות להשי"ח שתתעבו אשתו בקרוב ולא יצטרך

הגישואין כי מצוי טובא שאין נשים צעירות מתעברות מלעשות בדיקה זו עד שימלאו חמש שנים מיום ויראה ברוך הדברים. ומ"מ הייתי אומר שיחכה

להיות שם. אך אם רב כשר יסדר הקידושין כדין

והראביי שלהם יהיה מסדר הקידושין אין לאיש כשר ובדבר חתונה שתהיה בקאנסערוואסיווי מעמפל אחרות ולכן אין ליקה הפילן מצר חשש סכנה לענין ועתה נשמע שהפילן הם דבר שמזיק להאשה במחלות שלא ראוי לאכילה דוטי תרתי במקום צער גדול. שבהבהמה שאו לא היה חשש בזה שהוא גם באופן

להשוד שהולכין להתפלל שם, אבל לאדם חשוב אין

לו לילך לשם אף באופן זה רק כשהוא צורך גדול

משה פיינשטיין

ידידו מוקירה

פן מתעבר מש"ו של בעלה ויהא הולד בן הגדה שאשה נויה יכולה לשכוב אסדיני בעלה ואינה חוששה

זכוכית שיצא לשם הזרע. ויש אנשים שלא יועיל להם

שיתקשה אברו מזה בלא נגיעה ואו יכנים אברו בכלי שמותר באשתו בדה ולהשתו"ל שיהאוה לתשמיש עד לבועלה ורשאי להסתכל בה במונה ליהנות במקומות לעשות כאביי שהוא בהרהור באשתו כמו שרוצה שלא בקיאינן בעצה דנהמא חמימי רשערי יצמרך

יק באופנים אלו ולא במשמוש ידים באבר וכיון

ויצא בזה מצות פו"ר כשתוליד האשה עי"ז, ל"מ וה אבל רוב אנשים מועיל לוגם התרהור להוציא ורע בפרט ב....ננו. וורע זה שיוציא יכניסו בשפופרח לבסן האשה בימים שראויה להריון אף שלא טבלה.

רהוא בנו לכל דבר אף לצאח בו מצות פו"ר אלא דעת להכנים בשפופרת לבטן אשתו דהוי זה במעשך. מסתפק משום דחלי בקום ועשה והיא נתעברה שנבתב במ"ז על סימן א' הוא של המגיה. שבאמנטי אף להמגיה בט"ו פק"ח שהוא החב"צ. וכל מה להב"ש שם שכתב בפירוש דאף על נתעברה באמנםי מעצמה במי מסתבו שיחדה בכאן דהוציא בכוונה על

ובעצם סעם המגיה בט"ז דכיון שבלא מעשה

אפשר לא יצא, לא נכון כלל דהא בהיו לו בנים

בר"ה דף כ"ח מהא דאכל מצה בהיותו שומה לא שבהיותו עבו"ם לא היה מחויב שהקשה ע"ז הטו"א בהיותו עבו"ם ונתגייר דלרי יוחנן קיים פו"ר ביבמות רף ס"ב ואיפסק כן בש"ע סימן א' סעיף ז' אף

בריה דרבה לד' יוסף ילמדנו ובינו היכי עבדינן

האבר בידים ולהוציא זרע אסור שהרי שלח רבא שלא הוי לבטלה, אבל הא משם חוינן שלמשמש זה לבטלה. כ"ש הכא שהוא כמו ודאי שיוליך עי"ז

דכיון שומא כדי לראות אם מחור ליקח אשה אין היטב ביבמות דף ע"ו אף שהתם הוא ספק אלמא וסתמו שבודקין אותו בהוצאת זרע לראות אם נסתם

שאין נוגע זה לאיסורין כלל דכשר אף לכהונה אלא לבמלה, והוא כ"ש ממה שמרתר למי שניקב הגיד שלו אבל מה שעומר נגד עשיית זה למעשה הוא איך בנים שמסתבר שאין בזה משום איסור הוצאת זרע להוציא הזרע מהבעל, שאף שהוא בשביל להוליד שהוא פנם בעלמא לענין חשיבות ומעלה.

ורע מולוף ורע אלא בוילוף ורע הבעל למעיה קורם שישלמו זי נקיים

מע"כ ידידי הרב הגאון מההר"ר יעקב הכהן ועלצער שליט"א הרב דקה"י עדת ישורון ביאהאננעט־

כ' מנחם אב תשכ"א.

מרובה עשרה מיליגראם כמעם אינן רואות שום דם

קטנה חמשה מיליגראם רואות משהו דם ורק כשליש

נשים ווק בפעם ראשונה ושניה וכשלוקחות מדה

יש לאסור. וצריכה האשה שרוצה ליקח הפילן לתניח דעכ"פ כיון שאיכא אף רק מקצת נשים הרואות דם מימן רד

אף למה ששמע כתר"ה מרופאים שרק בלוקחות מדה אבל החשש דרואות מזה משהי דם הוא חשש גדול פו"ר כשיש לה צער גדול ליקחם צד שיגדלו מעט.

דזרע לבטלה ליכא והיה שייך להתיר כשקיימו הנה בדבר הפילן שלא תועבר האשה. מצד האיסור

מפ"כ ידידי הניה"ג מוהר"ו חיים דוד ספרינג

ראביי קאנסערוואטיווי ובטעמפל שלהם וצריך כתר״ה

ומר לו שאסור זה.

לשומר תורה לעשות חתונתו בסדור קידושין של כשנה ופירש. ואני תמה איך הולך חתן שחושב עצמו

במעמפל הקאנסערוואטיווי, ואולי עוד גרוע שהוא בסעמינאר שלהם או שהיה רב מוטמן שקבל משרה ואין חלוק אם היה מתחלה רב קאנסערוואטיווי שלמד תופסין הקידושין, והראביי עצמו פשום שפסול לעדות ווופסיק, אם אך היו שם שני עדים כשרים לעדות ורק דרך מקרה שנודמן כן. ולענין אם הקידושין

מדבר הפילן שהמציאו שמועיל שלא

םיםן יו

כ"ה אלול תשכ"ב.

שאין לחוש לשימונם כלל, ובפרט לפגם דולד הגדה ראתי לידי קולא, וגם שאין בזה שום צורך להחמיך

מזה קלקול להקל גם לשמש עם בצלה והוי זוומרא ימים בלא מפירח שבעה נקיים משום שיכול לבא וממילא אין להחמיר ולהצריכה לטבול אחר שבעה בשל הבעל אף שהיא נדה אין שום פגם בהולד. נגד הר"פ ורבותינו האחרונים עמחי ההוראה, וממילא ע"ז בורע של אזור שהוא ממזר הם דברי הבל והוא כאוצר הפוסקים בשם בר ליואה ועוד ספר שפליגי

משה פיינשטיין

וליפת זוע הבעל לבטנה יש שמתירין אחרי עבור

בדבר האשה אשר לפי דברי הרופאים מומחים ויום התשיעי מהתחלת וסתה, וכתב כתר"ה שבדבר היא מוכשרת לקבל הריון רק ביום השמיני

111

לידע דבר ברור בזה להמשיב כרוב שאיגן רואית

רואות דם מזה. אבל בעצם אין לכמוך על הרופאים

במה שאומרים שרק שליש בשים רואות דלא שייך

ואם לא חראה תוכל לסמוך שהיא מאלו הנשים שאין מוך באותו מקום ויהיה שם חדש אחד בכל הזמן

D C